

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

8. Principale argumentum ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

SVBSECTIO VIII.

Principale argumentum ponitur.

78 **Q**uia Deus ab aeterno cognoscit negationem & terminum negatum existentiae exercitae cuiuslibet creaturae, siue in tempore creandae, siue nusquam creandae; tum sic, formet Deus ab aeterno hanc propositionem de termino negato, terminus negatus talis negationis est possibilis fieri intransitive à me, estne vera, an falsa hanc propositionem: si falsa: ergo quia terminus repugnat fieri intransitive à Deo: ergo implicat quod de facto ab ipso intransitive fiat, quod est manifeste falsum: ergo falsum est dicere esse falsam illam propositionem, aut repugnare terminum intransitive fieri à Deo: erit ergo vera: ergo quia obiectum est intransitive producibile à Deo, & cum talis denuntiatio detur antequam terminus actu producat, & fiat, imo etiam si nusquam sit actu producendum, reliquum est ut detur aliquid vere producibile à Deo, & possibile fieri intransitive ab illo antequam producat & fiat, imo etiam si non sit producendum, & faciendum hoc concretum est verum aliquid quod nunquam est faciendum, vere proprie, & rigore est factibile à Deo, potest fieri à Deo, est possibile produci ab ipso intransitive: sed hoc non potest esse contradictorium existentiae, quia illud neque ut quo, neque ut quod est non repugnans formaliter, & intransitive: ergo aliud est quod non repugnat intransitive distinctum à contradictorio existentiae: sed quod non repugnat intransitive est vere, proprie, & rigore possibile, & non repugnans intransitive, & formalis est vera, & propria possibilitas: ergo vera, & propria possibilitas seu possibile est distinctum à contradictorio existentiae: ergo contradictorium existentiae seu negatio illius non est possibilitas de qua agimus.

Vergetur, & confirmatur amplius, quia privatio, seu negatio per modum privationis, ideo est talis & non pura negatio, quia est carentia cuiusdam esse, quod potest existere, & non existere, quare si interrogem ego, cur negatio visus in pariete sit pura negatio, & carentia visus in homine sit privatio, & non pura negatio; tu si philosophus es, respondebis, quia est carentia potentiae visivae, quae potest esse, & non esse, ac proinde carentia in subiecto capaci habendi, & non habendi talem potentiam visivam; itaque hoc certissimum est in bona Philosophia, privationes, & negationes se habere ad modum relationum, quae totum suum esse habent, & accipiunt à terminis; ita negationes, & privationes habent suum esse eo modo quo sunt formae quas negant, & eo modo quo sunt subiecta, quae connotant; è contra vero non potest dici quod forma, vel terminus negatus per talem negationem, & carentiam, debeat regulari cum privatione, & negatione: sed potius ex se, & à se est talis; unde si interrogem, cur homo sit capax visus, & cur potentia visiva possit esse, & non esse in homine: non debet responderi, quia carentia talis potentiae visivae est privatio, indigna enim responsio Philosophi; sicut enim & multo magis si aliquis interrogaret, cur pater sit pater? & responderet aliquis, quia habet filium genitum, & postea iterum interrogaretur ab eo, cur iste sit genitus: perperam res-

ponderet qui diceret, quia datur relatio paternitatis ad ipsum, & ratio est manifesta, quia posterius bene potest definiti per prius, quia habet totum suum esse in ordine ad illud, propter dependentiam quam habet ab ipso, prius autem, quia nullo modo dependet à posteriori, praecipue quando sumitur ut quid absolutum, non debet definiti proprie per posterius; sed per praedicata constitutiva illius: sed terminus negatus per negationem, & privationem, quia specificat illas est suo modo causa finalis, seu formalis extrinseca: ergo est prior negatione, & privatione: ergo non potest definiti, & cognosci per privationem: sed per praedicata constitutiva illius; tum sic, existentia creaturae, ut distinguitur à chimera, habet pro opposito negationem, seu privationem; de hac autem si interrogem, quare carentia existentiae ab aeterno sit privatio, & carentia entitatis chimerae sit negatio? optime respondebitur si dicatur, quia existentia creaturae, à qua specificatur negatio illius, vel ex qua colligitur quale sit esse illius potest esse, & entitas chimerae non potest esse; si autem iterum interrogemus, quare entitas creaturae potest esse, & entitas chimerae non potest esse? non debemus recurrere iterum ad ipsam negationem quae est posterior ipsa existentia in intentione: sed potius dicendum est, quia ex productione, seu existentia creaturae non sequuntur duo contradictoria simul, sicut sequerentur ex productione chimerae, itaque ideo existentia creaturae potest produci à Deo, quia non implicat contradictionem in se, & ex se: ergo in intentione prius est totum hoc concretum creaturae non implicans contradictionem, seu non repugnans, quam hoc negatio illius existentiae per modum privationis, sicut prius est esse genitum, quam relatio paternitatis in tua sententia, quia per ordinem ad illum constituitur; unde male diceret tu si assereres esse genitum, quatenus esse genitum est, aut constitui, aut denominari extrinsece, vel intrinsece à paternitate; nam si hoc diceret, hac demonstratione convinceretur genitum, ut genitum, quia est specificativum, & distinctivum paternitatis est prius ipsa paternitate in intentione: sed quod est prius ut prius, praecipue quando illud prius est absolutum, non dependet à posteriori, & sic non potest constitui ab illo: ergo genitum ut genitum, non potest constitui à paternitate: sed ab aliquo omnino priori ipsa paternitate, & quod habeat ex se genitum, & non emendicatum à paternitate, quae argumentatio sine dubio est evidens.

Ergo similiter hæc est demonstratio contra te, 79 existentia in intentione prius est suo contradictorio, quatenus est obiectum omnipotentiae, ac proinde quatenus potest fieri ab omnipotentia, seu quatenus non implicat (quia synonyma sunt) obiectum omnipotentiae, quod potest fieri ab illa, & quod non implicat fieri ab ipsa) contradictorio suo, seu negatione per modum privationis, talis existentiae non implicantis, quia distinctivum & suo modo specificativum talis negationis, quatenus distinguitur à pura negatione chimerae, est existentia, quae est obiectum omnipotentiae: sed est existens, quod est prius sicut non dependet à posteriori, ita neque constituitur à posteriori, & quia est absolutum ab omni relatione ad illud, non indiget ipso ad sui cognitionem: ergo existentia, ut obiectum omnipotentiae, & quatenus potest produci à Deo, vel quatenus non implicat ab aeterno non

non constituitur à contradictorio suo, seu à propria privatione: sed potius debet constitui à praedicatis prioribus ipsa privatione, sicut v.g. potentia visiva, & subiectum capax illius non constituitur à privatione: sed à proprijs praedicatis prioribus ipsa privatione, quae posterior est in intentione, capacitate subiecti ad habendam potentiam visivam, & potentia seu capacitate potentiae visivae aut visus ad existendum in oculis: ergo potentia ut producat à Deo, seu non implicatio ut producat à Deo per quam constituitur existentia creaturae in esse obiecti omnipotentiae, sunt priores intentione ipsa negatione per modum privationis existentiae: ergo potentia ad essendum, & non implicatio ut sic distinguuntur ab ipsa privatione existentiae, quia quod est prius distinguitur à posteriori: ergo privatio existentiae non est ipsa potentia ad essendum, quae explicatur, vel dicit non implicationem ad existendum: sed potentia ad existendum, seu non implicatio ut producat à Deo ex parte creaturae est non repugnantia ad essendum, ac proinde est possibilitas: propterea & rigorosa, nam sicut sinonima sunt potius produci à Deo, non implicans produci à Deo, non repugnans, & possibile, ita similiter potentia ad essendum, non implicatio, non repugnantia, & possibilitas sunt sinonima: ergo possibilitas propria, & rigorosa, & non repugnantia ad existendum distinguuntur à privatione existentiae, & sic privatio existentiae nullo modo est possibilitas creaturae.

⁸⁰ Quod autem supposito, quod concretum possibile potius existere, & non implicans existere sit prius privatione, aut negatione existentiae debeat necessario potentia ad existendum, possibilitas, & non implicatio per quam constituitur tale concretum esse prior ipsa negatione existentiae per modum privationis, evidentius, & manifestius patet, quia quod est prius priori respectu posterioris à fortiori debet esse prius ipso posteriori, v.g. avus est prior patre priori nepote: ergo à fortiori avus debet esse prior nepote, quia si vinco vincentem te à fortiori vincam te, & quod est causa causae est causa causati: sed illa potentia, & non implicatio, &c. est prior concreto, priori privatione existentiae, quia est causa constitutiva talis concreti: ergo à fortiori ipsa potentia est prior, seu non implicatio tali privatione.

⁸¹ Urgetur, privatio aut negatio per modum privationis distinguitur à negatione pura chimerae, quia haec est negatio potentis existere, & illa est negatio non potentis existere: ergo potius, & non potius existere sunt tales non ratione privationis: sed propter se, & ex se ut iam supra diximus ex illo axioma, propter quod unumquodque tale, & illud magis: ergo in esse potentis existere non est constituta ab ipsa privatione: sed potius ab aliqua formalitate quam habet à se: sed illa formalitas est possibilitas: ergo possibilitas non est privatio existentiae, ne idem per se ipsum, & à se ipso causetur clarius, ut iam diximus illa privatio distinguitur à negatione chimerae, quia respicit terminum distinctum à chimera: ergo terminus ille iterum non est distinctus à chimera à priori ratione privationis: sed potius ratione sui, sicut, v.g. contentia compositionis essentialis, quae datur in materia prima respectu formae, vel respectu unionis ad ipsam distinguitur à carentia, seu negatione unionis essentialis, quae datur in Deo, quia materia prima essentialiter est

vnibilis, & Deus est invnibilis; si autem iterum aliquis diceret, materia prima est vnibilis, & Deus non est vnibilis à priori, quia Deus habet negationem puram vnibilitatis, materia autem prima habet privationem, falso responderet, quia causa à priori invnibilitatis Dei essentialis, & potentiae unionis essentialis, seu vnibilitatis materiae primae non est privatio, seu oppositum talis unionis: sed potius in Deo est eius ratio completa, & in materia prima incomplementum essentialis, quod habet: sed privatio existentiae est talis, & distinguitur à negatione existentiae in chimera, quia haec est carentia potentis existere, & illa est carentia, seu negatio non potentis existere: ergo falso diceret qui assereret ideo à priori distingui & constitui, in esse potentis existere existentia, & chimera in esse impotentis existere, quia existentia habet pro opposito privationem, & chimera negationem: ergo constitutum formale ipsius existentiae in esse potentis existere, quatenus distinguitur à chimera non est privatio existentiae, & ratio manifesta est, quia unum oppositum non constituitur essentialiter per aliud quando unum oppositum est absolutum, & est perfectus suo opposito; quis enim potest dicere hominem esse animal rationale à priori, quia contradictorium eius non homo, & non animal rationale: aut quis potest dicere Deum constitui in esse Dei, quia habet contradictorium quod est non Deus sit vel non sit: quomodo voluerint adversarij, certe nullus cordatus, quia Deus non per suum contradictorium; sed per suam divinitatem quae distinguitur omnino à contradictorio Dei: sed existentia creaturae, quatenus est obiectum omnipotentiae, & ut distinguitur à chimera essentialiter est possibilis, & essentialiter non repugnat esse: ergo possibilitas, seu non repugnantia est de essentia existentiae, ita ut sit constitutum essentialiter illius: patet evidenter hoc, quia id per quod distinguitur essentialiter unum ab alio est de essentia illius quod distinguitur ab illo v.g. quia anima rationalis distinguit hominem ab equo essentialiter physice, anima rationalis est de essentia hominis physice, & quia independentia distinguit Deum à creatura essentialiter est de essentia Dei illa independentia: sed existentia Petri v.g. distinguitur essentialiter à chimera per possibilitatem, & non repugnantiam, ita ut si Petrus v.g. non haberet possibilitatem, & non repugnantiam repugneret, & non esset possibilis, ac proinde esset chimera: ergo possibilitas, & non repugnantia sunt de essentia existentiae, seu de essentia entis realis, & ideo quidditative ens reale constituitur à possibilitate, & non repugnantia ad essendum; unde ens reale in tota sua latitudine definitur sic, est id quod non repugnat existere, seu quod est obiectum omnipotentiae, aut quod potest produci à Deo (loquimur enim de ente reali creato.)

Sed unum contradictorium neque adaequate, & neque inadaequate est de essentia, aut constituit essentialiter alterum contradictorium, neque est de quidditate illius, quis enim tantum delirium auderet dicere, affirmando contradictorium Dei esse de essentia Dei, & de quidditate ipsius, & negationem hominis esse de essentia hominis, & de completa definitione illius: ratio autem est manifesta, quia id quod est de essentia alicuius formaliter denominans illud, & constituens ipsum, licet aliquando sit separatum ab illo, ut materia mea

prima, quæ fuit separata à me, nihilominus petit in perfectioni statu intrinsece constituere illud, & componere ipsum, & minimum coexistere simul cum illo: sed vnum contradictorium nullo modo potest vni cum altero, nec coexistere simul cum illo: ergo vnum contradictorium non est de essentia alterius, ut constituat formaliter ipsum, & distinguat illud formaliter ab alio, eo modo quo non repugnantia, & possibilitas constituit formaliter ens reale, & distinguit illud ab ente chimærico, & impossibili: sed negatio entis realis, seu existentia distincta essentialiter à chimæra est contradictorium immediatum illius: ergo non potest esse de essentia existentia, quatenus distinguitur à chimæra: sed existentia quatenus distinguitur à chimæra est existentia possibilis reduplicative, & formaliter: ergo negatio existentia possibilis non est de essentia illius, quatenus possibilis: ergo negatio existentia possibilis, quatenus possibilis non est possibilitas per quam constituitur in esse possibilis, sicut ens reale non potest constitui in esse entis realis per negationem entis realis: sed possibilitas ut probatum est, & patet ex terminis est de essentia formalissime existentia possibilis ut possibilis, eo modo quo albedo est de essentia albi ut albi, quia forma est de essentia concreti, quatenus talis, & de essentia effectus formalis illius: ergo evidenter, & manifeste sequitur contradictorium existentia realis, aut negationem immediatam, & primariam illius nullo modo esse possibilitatem, seu non repugnantiam ad essendum. Unde possibilitas quæ est de essentia existentia realis nullo modo destruitur, quando datur existentia realis, sed potius est in statu perfectiori, quod patet evidenter, nam id quod est prædicatum essentiale est vnum, & idem quotiescumque verificatur, quia prædicata essentialia sunt invariabilia: sed quando existentia existit est verum dicere non repugnat existere intrinsece essentialiter: ergo non repugnantia simul est cum existentia, & est prædicatum essentiale illius: ergo est invariabile: ergo est vnum, & idem prædicatum non repugnantia, seu possibilitas, quæ nunc verificatur de existentia, ac possibilitas, & non repugnantia, quæ ab æterno verificatur de existentia, sicut animal rationale, quod verificatur de homine quando existit est idem, quod sub conditione verificatur per te ab æterno de ipso homine, quia vnum constitutum essentiale non habet duo prædicata essentialia eiusdem denominationis diversæ inter se, ex quibus vnum destruitur per adventum alterius, ut duas materias primas, duo animalia rationalia, sed vnum & idem eiusdem denominationis invariabile, & immutabile: ergo eadem est non repugnantia, &c. sed non repugnantia, quæ actu verificatur, quia est simul cum existentia non est contradictorium existentia: ergo contradictorium existentia nulla non repugnantia existentia est.

SUBSECTIO IX.

Aliud argumentum principale ponitur.

³⁴ **P**ossibilitas non destruitur nec potest destrui per positionem, & adventum existentia: ergo possibilitas non est contradictorium illius: consequentia est manifesta, quia vnum contradictorium destruitur adveniente altero, ut adveniente

non homine destruitur homo, & adveniente visu, destruitur non visus: sed adveniente existentia non destruitur possibilitas: ergo possibilitas non est contradictorium existentia: antecedens sic demonstratur per adversarios, ut late probant, & his verbis asserunt *tractatu 2. met. disp. 1. §. dico 6.* esse creaturarum possibilem convenit illis æqua necessitate, ac esse divinum Deo, quod sic probant, & recte, Deo convenit suum esse maxima necessitate, quia in illo esse Deus est à se simpliciter independentens: sed creaturæ possibiles in suo esse sunt etiam à se simpliciter independentes: ergo convenit illis maxima necessitate: ergo non est magis necessarium Deus in suo esse, quam creaturæ possibiles in suo: tum sic, sed Deus propter summam illam necessitatem provenientem ab independentia simpliciter nullo modo potest destrui: ergo nec creaturæ possibiles posita existentia, vel quocunque alio modo non possunt destrui. Hæc consequentia sic probatur, ideo Deus per nullius positionem potest destrui, quia Deus est summe necessarius, quia est summe, & simpliciter independentens, & à se in suo esse: sed creaturæ possibiles non sunt minus necessaria, sed æquali necessitate sunt in suo esse ac Deus, quia sicut Deus est à se sine dependentia ab alio, quia Deus, ut supra diximus, sicut non potest facere quod ipse non sit, sic non potest facere ut impossibile non sit impossibile: sed Deus, ut diximus, propter illam necessitatem per nullius positionem est destructibilis: ergo creaturæ possibiles, ubi est æqua ratio formalis necessitatis, habebit æque effectum vel quasi effectum formale illius, scilicet quod non possit villo modo destrui etiam per positionem alterius, quod hoc exemplo evidenter convincitur, sicut homo est albus, vel calidus, ut duo propter albedinem seu calorem ut duo existentes in ipso: sed in equo dantur, & existunt æque calor, & albedo ut duo: ergo equus erit calidus, & albus ut duo æque ac homo, quia ubi est eadem ratio formalis est idem effectus, vel quasi effectus formalis: ergo similiter in creaturis possibilibus si datur æqua independentia, & necessitas, æque erunt indestructibiles, etiam per positionem alterius, ut est Deus.

Respondent adversarij, dari duplicem necessitatem, aliam quæ est independentia ab aliqua causa, aliam id est incapacitas, ut destruat per positionem contradictorij, creaturæ possibiles sunt æquales Deo in prima, non autem in secunda.

Sed contra, & non statur proprijs Verbis, quæ 85 alibi posita fuerant ab ipsis adversarijs, nam necessitate, quam ipsi posuerant circa creaturas possibiles, *dico illo 6.* erat necessitas non desinendi villo modo, & in hac æquales posuerant creaturas possibiles cum Deo: ergo falso nunc solvunt non sibi coherendo argumentum positum: antecedens sic patet, quia huic argumento Basilij Ponce his Verbis respondent, argumentum sic se habet [magis distat Deus à non esse, quam creaturæ possibiles: ergo Deus maiori necessitate est, quam illæ.] Respondent, nego quod Deus distet magis à non esse, quam creaturæ possibiles: sed Deus, quia maxime distat à non esse, ita distat à sua destructione, & sic est necessitas Deus, ut nec per positionem alterius destruat, & ita necessarius, ut non solum necessitate independentia, sed etiam incapacitatis, ut destruat, sicut, quia Deus maxime distat ab esse Angelico, est incapax ut convertatur